

**Мій +1 — вампір (Мої вампіри
#2)**

КУПИТИ

Про книгу

Амелія Коллінз успішна бухгалтерка. Вона б сказала: успішно самотня. На роботі чудово дає раду податкам і цифрам, але на особистому фронті тихо як у домовині. Родичі постійно питають про стосунки. Тож, коли дівчину запрошують на чергове весілля, вона вирішує знайти когось, хто вдасть із себе її хлопця. Будь-кого. Випадковий знайомий Реджинальд Клівс ідеально підходить для цієї ролі: трохи дивний і страшенно вродливий. Для кількохсотлітнього вампіра Реджі виставляти себе за кавалера Амелії — чудова забава. І якщо це допоможе йому втекти від вампірів-месників, то чом би й ні? Хтось у парі osiąгне розумом, що перше враження не могло бути ще більш хибним, а хтось — що мати справжні стосунки фантастично!

Один

**На старому сайті GeoCities яскраво-червоним шрифтом
Comic Sans зазначено таке:**

**ЯКЩО У ВАС Є БУДЬ-ЯКА
ІНФОРМАЦІЯ ПРО**

**ЗЛОЧИНЦЯ, ЛИХОВІСНОГО ГЕНІЯ-ВАМПІРА, МОТОРОШНОГО
ЧОЛОВІКА, ЯКИЙ ВИКРИВ СЕБЕ,**

**ПЕРЕКОНЛИВО ПРОСИМО НЕГАЙНО НАДІСЛАТИ ІМЕЙЛ
КОЛЕКТИВУ НА АДРЕСУ
THECOLLECTIVE_1876@HOTMAIL.COM**

АМЕЛІЯ

Відтоді, як я стала бухгалтеркою, мої друзі й родина охоче дражнили мене, що єдині певні речі в житті — це смерть і податки.

Коли чуєш таке всоте, уся кумедність цієї фрази вже сходить нанівець. Для мене — незаміжньої тридцяти-чотирирічної фахівчині, яка за рік мала стати партнеркою у великій бухгалтерській компанії, — єдиними певними речами в житті були неконтрольована залежність від кофеїну під час кожного звітного періоду й родина з переважно добрими намірами, яка не могла змиритися з моїм життєвим вибором.

Більшості людей було невтямки, що насправді я обожаю свою роботу. Мені подобається те, що податковий кодекс дуже вичерпний і завжди дає правильну відповідь, якщо знати, які запитання поставити. І, хоч робота з податками — головний біль, водночас вона чітка, упорядкована й послідовна, як рідко буває в інших сферах життя.

Але найголовніше — я відчувала, що я майстриня своєї справи. Важко боротися з ейфорією, коли усвідомлюєш: людей, які можуть виконати цю роботу так добре, як я, — кіт наплакав.

Однак того вечора, коли мій світ перевернувся з ніг на голову, я вперше за останній час поставила під сумнів свій життєвий вибір. Підкрадалася середина звітного періоду. Для мене це завжди була найжахливіша пора, але цьогоріч все було гірше, ніж зазвичай. Здебільшого через одного клієнта, який став справжнім втіленням кошмару.

Бюджет Wyatt Foundation виявився найбільшим серед усіх організацій, з якими я коли-небудь працювала. На знак довіри Евелін Андерсон, партнерка Butyl and Dowidge, якій я найчастіше звітувала, дозволила мені вести цю справу самостійно. Це навіть потішило. Та розчарування настало вже за кілька годин після отримання справи, коли стало очевидно, що Wyatt — найменш організований клієнт на моєму віку.

Wyatt Foundation була (якщо використати слівце, якого не знайти в податковому кодексі) справжнім бедламом. Здавалося, її правління не знало, як керувати некомерційною організацією, а фінансовий директор не здатен виконати простих вказівок. Він щодня надсилав мені нові документи. Деякі — за роки, на які податкова служба не зважає (хоч я про це йому казала). Крім того, багато документів неможливо було узгодити з іншими звітами.

У мене було менше ніж три тижні, щоб упорядкувати все й подати декларацію по Wyatt до податкової. І це не враховуючи всіх інших справ, які потребували моєї уваги.

Я вміла наполегливо працювати. Та хоч і бухгалтерка, я все ще людина. І до точки зламу залишалося шапкою докинути.

Я скутила за танцями під Тейлор Свіфт у своїй квартирі в Лейкв'ю. Мені бракувало часу з Грейсі — моєю норовливою кішкою. Понад усе я сумувала за своїм ліжечком. Особливо за тими сімома годинами, які я проводила в ньому щоночі.

Того ранку я вийшла зі своєї квартири з першими променями сонця, щоб устигнути попрацювати над іншими справами до того, як надійдуть

щоденні листи від Wyatt. Я так довго вдивлялася в таблиці Excel, що ледь не вискочила з крісла, коли почула звук серії повідомлень.

Понишпоривши в портфелі, намацала телефон, потягнулася до окулярів і надягнула їх. Я зняла їх кілька годин тому — від тривалої роботи за комп'ютером усе перед очима починало плисти. Потрібно до окуліста, але після закінчення звітного періоду. Доведеться відкласти це, як і всі інші прояви турботи про себе.

Кутики вуст смикнула усмішка, коли я побачила повідомлення від найкращої подруги Софі. Останні два тижні вона заходила до моєї квартири щовечора, щоб нагодувати Грейсі й забрати пошту, поки в мене були нелюдські понаднормові.

*Королева Грейсі нагодована,
а твоя пошта на звичному місці на стільниці
Ще Грейсі попросила мене спитати,
чи скоро ти з'явишся додому
Своєю котячою мовою, звісно
Вона хвилюється, що ти занадто тяжко працюєш*

Я всміхнулася. Люб'язності в Софі — хоч відбавляй. Я зиркнула на годинник і побачила, що вже пів на сьому.

Трясця.

Не хотілося спізнитися на щомісячну сімейну вечерю, тому варто було вийти з офісу протягом наступних десяти хвилин. А я навіть не наблизилася до кінця справ, які планувала зробити.

*Взагалі-то я сьогодні вечеряю із сім'єю
Можеш передати мої вибачення Грейсі?*

Впевнена, вона пробачить тобі

Вона кішка

А от я — ні, і я хвилююся, що ти працюєш допізна

Ти в порядку?

Не зовсім, — пронеслося в думках. Але я не збиралася виливати на Софі свої переживання. Окрім того, що вона була мамою трирічних близнюків, її чоловік-адвокат протягом останніх трьох тижнів перебував у Сан-Франциско, щоб зібрати необхідні матеріали для справи. Вона й так була надміру навантажена, тож мої скарги були їй ні до чого.

Я в порядку. Просто справ по горло.

*Передай Грейсі, що я сподіваюся
потрапити додому до пів на десяту*

*Будь ласочка, почеши її за мене
й скажи, що мені шкода*

*Цього разу вечерятимеш у місці,
де дійсно зможеш щось поїсти?*

*Цього разу вибір упав на італійський
ресторан, тож сподіваюся*

Я стала пескетаріанкою ще в коледжі, а під час навчання в аспірантурі в мене з'явилася непереносимість лактози, через що я відмовилася й від молочних продуктів. Відтоді, як у мого брата Адама вісім років тому народилися близнючки, мої харчові потреби зводилися хіба що до формальності під час сімейних зустрічей. Через малечу брата ми обирали лише звичайні ресторани з дитячим меню й постійним шумом навколо. До того ж тато надто любив червоне м'ясо, щоб возити нас туди, де його не подавали.

Рекомендована література

[Помічниця лиходія](#)

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ